

РЕШЕНИЕ

№ 3645

гр. София, 28.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 15.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Луиза Христова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **4942** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение по НАХД № 15558/2011 г., постановено на 26.03.2012 г., Софийски районен съд, НК, 18 състав, е отменил наказателно постановление № 23-2301650/19.05.2011 г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" - Софийска област, с което на К. Д. Т. в качеството му на длъжностно лице по смисъла на §1, т.5, пр.1 от Допълнителните разпоредби на КТ, е наложена глоба в размер на 10 000 лв., на основание чл. 415, ал. 2 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от процесуалния представител на К. Т., с която се иска неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и предлага решението на СРС да се остави в сила.

Административен съд София-град, Втори касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целения с нея деволутивен и суспензивен ефект.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. То е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите констатации на СРС, НК, 18 състав. Районният съд е изложил подробни мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил, и въз основа на последните е направил аргументирани изводи.

В хода на съдебното производство пред СРС безспорно е установено, че при извършена проверка на 10.03.2011 г. в автоцентър „А.“, стопанисван от [фирма] в [населено място], [улица] №2а, длъжностни лица от Дирекция "Инспекция по труда" Софийска област са се легитимирали устно и с показване на служебна карта. След това са раздали на намиращите се на обекта лица декларации за попълване с цел установяване на трудовите им правоотношения. К. Д. Т. издърпал от ръцете на едно от намиращите се на обекта на работа лица декларацията и го изгонил от обекта, с което попречил на контролните органи за спазване на трудовото законодателство да изпълнят служебните си задължения. За това на 21.03.11г. на К. Д. Т. бил съставен АУАН за нарушение по чл. 402, ал.2 във връзка с чл. 415, ал.2 от КТ. Впоследствие на 19.05.2011г. е издадено процесното наказателно постановление № 23-2301650.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Същите са издадени от компетентен орган, който правилно е квалифицирал нарушението. По тези съображения първоинстанционният съд е потвърдил процесното наказателно постановление.

От друга страна в касационната жалба се оспорва приетото от СРС, че служителите на дирекция „ИТ“ са се легитимирали законно преди започване на проверката, че нарушението е извършено, както и че К. Д. Т. е длъжностно лице по смисъла на §1, т.5, пр.1 от Допълнителните разпоредби на КТ.

Видно от показанията на свидетелите С., В. и Д. контролните органи са се легитимирали пред К. Д. Т. посредством служебните си карти, след което са раздали на намиращите се на обекта работници декларации за установяване на трудовите им правоотношения. Поради това касационният съд приема, че проверяващите са се легитимирали надлежно преди започване на проверката.

Що се отнася до второто възражение в касационната жалба, то също не може да бъде споделено. Съгласно §1, т.5 от Допълнителните разпоредби на КТ „длъжностно лице“ е работник или служител, на когото е възложено да упражнява ръководство на трудовия процес в предприятието, в неговите подразделения и низови звена, както и работник или служител, който изпълнява работа на специалист във функционалните и обслужващите звена на предприятието. Видно от представения по делото трудов договор, към 10.03.2011г. К. Д. Т. е работил в [фирма] на длъжност „приемчик“. В собственооръчно попълнената от него декларация е посочил, че работи в [фирма] като приемчик автомивка. Видно от показанията на свидетелите Д. и В., в момента на проверката К. Д. Т. се е представил на контролните органи като лице, което ръководи

процеса – приема колите и казва кой коя кола да мие. От представената пред касационният състав длъжностна характеристика за длъжността „приемчик автомивка” става ясно, че работникът не извършва фактическо измиване на постъпващите автомобили (за разлика от длъжността „мияч превозни средства ръчно”, посочена в трудов договор на К. К. Т. от 04.01.10г. със същия работодател), а отговаря за посрещането и обслужването на клиентите като следи за качествено измиване, приема парични суми и информира управителя за нередности. Следователно К. Д. Т. има качеството на длъжностно лице – работник, който ръководи работния процес в съответното предприятие, по смисъла на §1, т.5, пр.1 от Допълнителните разпоредби на КТ.

Съдът не кредитира показанията на сина на К. Д. Т., работещ в същата фирма, видно от трудов договор от 04.01.2010г. Същите са противоречиви и от тях не става ясно каква е относимостта им към конкретния казус. От една страна се прави опит да се наведе съда към извод, че изгоненото от нарушителя лице е К. К. Т., а от друга – в показанията си пред СРС същият твърди, че е попълнил дадената му декларация. Още повече, че в срока за възражения по чл. 44, ал.1 от ЗАНН К. Д. Т. е посочил, че не е извършил нарушението, посочено в акта, тъй като „изгоненото” лице не работи в дружеството и не изключва да е клиент, който измива лично автомобила си.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 26.03.2012г. на СРС, НО, 18 състав е правилно и следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК Административен съд-София-град, II Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.03.2011 г. по НАХД № 15558/2011 г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 18 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.